

GOED VERHAAL,

Lekker Podcast

**Arthur Attasio
Rowan Siskens
Michiel de Groot**

Instagram: @goedverhaal.lekkerpodcast

Eerste druk, augustus 2021

Tweede druk, januari 2022

Copyright © 2022 Goed Verhaal, Lekker Podcast

Arthur Attasio

Michiel de Groot

Rowan Siskens

ISBN 978 94 644 8533 2

Inhoudsopgave

Over dit boek	1
Zaterdag - 28 november 2020	2
Rowan	2
Michiel	3
Arthur	5
Parkeerkaart - 5 december 2020	7
Rowan	7
Michiel	9
Arthur	9
Stem - 12 december 2020	12
Rowan	12
Michiel	14
Arthur	16
Outsourcing - 19 december 2020	17
Rowan	17
Michiel	19
Arthur	21
Reserveband - 26 december 2020	23
Rowan	23
Michiel	25
Arthur	26

Ode - 2 januari 2021	28
Rowan	28
Michiel	29
Arthur	31
Raam - 9 januari 2021	33
Rowan	33
Michiel	34
Arthur	35
Bonus Aflevering - 10 januari 2021	37
Rowan	37
Michiel	39
Arthur	41
Paard - 16 januari 2021	44
Rowan	44
Michiel	46
Arthur	47
Scheerapparaat - 23 januari 2021	50
Rowan	50
Michiel	52
Arthur	53
Acda & de Munnik - 30 januari 2021	55
Rowan	55
Michiel	57
Arthur	57
Oordopjes - 6 februari 2021	59
Rowan	59

Michiel	60
Arthur	61
Taxi - 13 februari 2021	63
Rowan	63
Michiel	65
Arthur	66
File - 20 februari 2021	69
Rowan	69
Michiel	71
Arthur	73
Vriendschap - 27 februari 2021	76
Rowan	76
Michiel	77
Arthur	78
Verhuizen - 6 maart 2021	80
Rowan	80
Michiel	80
Arthur	84
Verleden - 13 maart 2021	86
Rowan	86
Michiel	87
Arthur	89
Jubileum - 20 maart 2021	90
Rowan	90
Michiel	90
Arthur	92

Oranje - 27 maart 2021	94
Rowan	94
Michiel	95
Arthur	97
V&D - 3 april 2021	98
Rowan	98
Michiel	100
Arthur	101
Pauze - 10 april 2021	104
Rowan	104
Michiel	105
Arthur	107

Over dit boek

Op een regenachtige zaterdagmiddag in oktober 2020 hielden Arthur en Rowan een zaterdagmiddagborrel. Na een aantal speciale speciaalbiertjes kwam het onderwerp terecht op schrijven. Zij hebben samen in de Rotterdamse Topklas van het SKVR gezeten en schreven nog sporadisch korte verhalen.

Daar zou die namiddag verandering in komen want het plan werd opgevat om een podcast te beginnen waarin de zelfgeschreven korte verhalen zouden worden gedeeld. Het uitgangspunt is: goed verhaal, lekker kort en dus was Goed Verhaal, Lekker Podcast geboren.

Als een soort stok achter de deur en vermaak op de zaterdag. In zo een podcast kon gezamenlijke vriend Michiel de Groot natuurlijk niet ontbreken. Michiel, tevens een schrijver en liefhebber van speciaalbier, werd direct gebeld en vrij kort daarna was het allemaal beklonken. De thematische aanpak, een speciaalbiertje om de keel te smeren en vooral heel veel gezelligheid.

Dit boek bevat alle verhalen die in het eerste seizoen van Goed Verhaal, Lekker Podcast zijn verschenen. Veel leesplezier!

Arthur, Michiel, Rowan

Zaterdag - 28 november 2020

Rowan

Iedereen is inmiddels wel bekend met het fenomeen ‘Thuisbezorgd’. Ik schrijf het met een hoofdletter omdat het de naam van een bedrijf is terwijl je ook gewoon eten op kantoor kan laten bezorgen. Doordeweeks laten kantoren het meeste thuis bezorgen. Maar in het weekend gaat de medemens op zoek naar zijn gemak. Want zeg nou zelf: wie zijn gemak niet zoekt, is een luiaard. Er zijn door dit platform ontzettend veel bedrijven die ineens bestaansrecht hebben en ik wil het hier over een specifiek type hebben: de zaken waar je nooit, tenzij onder invloed van bedwelmende middelen, zou gaan zitten maar wel iets zou bestellen.

Toevallig zag ik afgelopen zaterdag nog zo’n etablissement. Een pizzeria waar alles glimt en de enige gasten die er aanwezig zijn, man en/of familie van de eigenaar (die ook man is), of een vriend van de eigenaar, of een vriend van een vriend van de eigenaar zijn. Sporadisch wil er zich ook nog wel eens een freelance bezorger ophouden. Op de een of andere manier staat er in zo’n zaak ook altijd een voetbalwedstrijd op, of op zijn minst een tv aan die meer als witwassende ruis dient voor de onguere taferelen die zich aan de lege tafelen afspelen.

Het contrast met mijn eigen leven is zo groot als ik langs de levens van die mannen loop dat ik me verwonder over hun levensloop. Hoe is het zo gekomen dat ze hun dagen scrollend slijten in een bezorgpizzeria waar alles glimt terwijl hun pizza's zoveel meer van de wereld zien? Het laat me niet los onderweg naar huis ondanks dat ik ook de positieve punten zie: hechte familiebanden, echte vriendschappen, en eigen baas. Alhoewel dat misschien alleen voor de eigenaar geldt.

Ik draai mijn sleutel in het slot en kom thuis. Ik heb zin om wat te koken maar dat feest gaat niet door. Er is al pizza besteld.

Michiel

Johan stapt uit bed. Dit kost hem doorgaans aanzienlijk meer moeite. Maar vandaag is het zaterdag en het gevoel van onbegrensde mogelijkheden doet hem zonder te aarzelen zijn warme bedekking van zich afslaan. Stilletjes loopt hij de trap af alsof hij niemand wakker wil maken in zijn verder lege appartement. Hij nestelt zich op de bank, zich verkneukelend om de dag die voor hem ligt.

Hij heeft niks gepland. Waarom zou hij? Waarom zou hij zichzelf beperken? Zichzelf het gelukzalige gevoel van vrijheid ontzeggen dat hij ervaart op dagen als deze. Opties heeft hij wel. Natuurlijk! Hij is geen loser. Vrienden zat, potentiële dates in het verschiet en liefdevolle familie zonder verplichtingen.

Daar is de eerste al die contact opneemt. Hij laat het berichtje nog even gaan en berust in een slok van zijn net gezette ontbijt. Niet te vroeg, niet te laat, het gaat allemaal om timing bij het invullen van de dag die door velen voor lief wordt genomen, verkwanseld. Verspild door het gebrek aan bewuste keuzes. Kwaad wordt hij als hij eraan denkt. Maar hij herpakt zich, het is immers zaterdag.

Daar is de tweede, een belletje ditmaal. Hij besluit op te nemen. Het aan te horen. Ondertussen verplaatst hij van de bank naar de tafel om zich voor te bereiden op zijn lunch. Lunchen? Zo last minute? Zonder enige aankondiging? Natuurlijk! Je kent mij toch. Maar wel op het gemakkie hé, je weet hoe ik ben. Tevreden hangt Johan op en bereidt zich voor om de deur uit te gaan.

Eenmaal buiten ademt hij diep in en neemt de weersomstandigheden in zich op. Weerberichten raadpleegt hij niet, waarom zou je dat van te voren willen weten? Dat doe je toch ook niet met andere dingen in het leven? Dat je opeens verteld wordt wie je die avond gaat ontmoeten? Of wat de uitslag wordt van een wedstrijd? Dat gaat alleen maar ten koste van de spanning. Mij niet gezien, denkt Johan.

Onderweg schieten mogelijke scenario's van hoe zijn dag kan verlopen door zijn hoofd. Maar hij verdrijft ze en versnelt zijn pas. "We zien het wel", zegt hij zacht. "We zien het wel."

Als Johan aankomt op zijn plek van bestemming gaat het ineens snel. Hij begroet, bestelt, lacht, drinkt, vertelt, eet, rekent af, wil afscheid nemen en wordt gebeld.

Of hij de tweede helft nog komt kijken? Hij laat zich afzetten, begeeft zich door het verenigingsleven, blijft hangen voor de derde helft, wordt meegevraagd om te eten en weggelokt voor een drankje met potentie. Verkiest na het tweede drankje zijn vrijheid boven de potentie. Sluit weer aan bij zijn zaterdagavond peloton dat met een moordend tempo door de klok dendert. De nacht tegemoet.

Johan stapt de buitenlucht in. Opeens is het stil. Met moeizame maar voldane tred loopt hij gevoelsmatig de vertrouwde richting op tot hij instinctief zijn sleutel in het slot doet. Uiteindelijk belandt hij in bed. Terwijl hij wegdommelt schiet de dag aan hem voorbij en verschijnt een glimlach op zijn gezicht. De zaterdag is voorbij. Morgen is het zondag, dan doet hij nooit zoveel. Maar nog zeven nachtjes slapen, dan is het weer zaterdag.

Arthur

Een paar weken geleden, toen mijn ouders met vrienden naar Maastricht waren, kwam ik je op een zaterdagochtend bezoeken. Ik was nog niet binnen of ik kon al omkeren naar de viskraam op de Visbrug. M'n vader had beloofd dat ik vis voor je zou halen.

Eenmaal terug merkte ik pas hoe anders alles geworden was. Voor het eerst in mijn leven moest ik voor jou de tafel dekken, het brood beleggen en de kruimels die op de grond vielen opruimen. Na wat grote happen lekkerbek zei je ineens: "Ik loop op m'n laatste benen jongen."

Er vormde zich een brok in m'n keel omdat ik wist dat ze de waarheid sprak. Ik slikte mijn brok en mijn kibbeling door en probeerde wat te praten over het slechte weer. We hoopten allebei dat m'n ouders in Maastricht beter weer hadden. Na een korte stilte vroeg je vervolgens: "Hoe gaat het met studeren? Je leert toch voor dokter."

Ik moest lachen en ging in m'n hoofd na wie uit de familie voor dokter leerde. Dat bleek niemand te zijn.

Na deze vraag gingen er wat gedachten door m'n hoofd. Misschien had je in de afgelopen tijd al zoveel dokters gezien of hoopte je dat je eigen kleinzoon wat van de pijn die je had kon verlichten. De combinatie van haar twee opmerkingen zorgde ervoor dat bij mij het besef kwam dat dit weleens een van de laatste keren met haar samen kon zijn. Ik kon ze misschien nog maar op twee handen tellen.

Op dat moment besloot ik om het met haar over vroeger te hebben omdat, niet voor de eerste keer, vroeger alles beter was. Ik vertelde haar over de keren dat we samen met Fabian aan het voetballen waren op het rode tapijt, de brandwonden die we er aan overhielden als we vielen en de keren dat we je per ongeluk onderuit schoffelden. De oneindige hoeveelheid dropvisjes op de tafel en de grillworst op m'n boterham. De keren dat we samen de hond uit gingen laten en moesten lachen om Winnie die blind werd. De

soep met ballen die rond de klok van vier geserveerd werd terwijl we met z'n allen naar Campinglife zaten te kijken. Het spelen van rummikub, het stoken van de kachel in een van de vele bungalowparken die we bezocht hebben en het vanuit de slaapkamer bekijken van het vuurwerk omdat het buiten zo'n herrie was.

Na bijna elke zin vroeg ik of je het nog kon herinneren en op elke vraag antwoordde je: "Ja jongen, dat weet ik nog wel."

Nu ik eraan terugdenk weet ik niet of je je al die dingen van vroeger nog kon herinneren. Ik zal het helaas ook nooit weten. Desondanks, lieve oma, zal ik jou en de fijne momenten die we met z'n allen hebben meegemaakt nooit vergeten.